

være Indenrigsministeren — som skal have det højeste Ansvar i alle saadanne Sager og som følge deraf tillige den højeste Myndighed, og Ingen kunde tænke paa at stille Generaldirektøren for Post-Telegraf- og Jernbanevæsenet saaledes, at han skulde være en af Ministeriet ganske uafhængig Embedsmand. Men ligesaa sikkert er det, at det maatte være til Forretningernes Lavn, til Indenrigsministerens allerhøjeste Løttelse og til Gavn for det hele Samfund, om denne Generalsamfærdselsdirektør kunde være en Mand, som virkelig med nogen Myndighed paa sit eget Omraade afgjorde Sagerne. Det kan han imidlertid umuligt, naar han samtidig staar som en Departementschef under Ministeriet, og derfor er det, at det har forekommet mig, at ja de forskellige Reduktioner, der have fundet Sted, er ingen saa uheldig, ingen saa beklagelsesværdig som den, der har ført til, at denne vigtige Embedsmand er bleven dragen paa den Maade ind under Ministeriet og derved er bleven spættet i det, der skulde være ham Hovedsagen, nemlig den kraftige, den energiske, den gennemværende Ministerier ensartet fortsatte Ledelse af de ham undergivne vigtige Forretninger. Der bespares paa denne Maade en Departementschefs Gage, men sæt den saa høit, De ville, sæt den, som Lønningsloven har sat den, eller læg endog noget Yderligere til — denne Post bliver ikke let for høit betalt — mulig bespares der Noget, men vist er det, at denne tilsyneladende Besparelse af 8—10,000 Kr. indeholder et mange Gange større Tab for vort hele Land, thi denne Besparelse vil ikke sige Andet, end at man frastriver sig selv den nødvendige Betingelse for, at Overledelsen af disse for vor hele Udvikling saa overordentlig betydningsfulde Sager kan ske uhindret af nogetsomhelst Andet. Derfor maa jeg sige, at, om denne Lønningslov end i alle andre Henseender skulde blive væsentlig bedre — skulde den beholde dette ene organisatoriske Led, har den for mig en Blet, som intet Andet kan opveie. Saalange vi her tale om Ordningen i Ministerierne, kan der være Tvist, om der hist skal være en Fuldmægtig mere eller mindre, om man der maa have en Kontorchef, eller om man kan nøies med en Expeditionssekretær; men jeg tror, at det ikke bør være os, naar vi undersøge Sagen, vist heller ikke er Gjenstand for Strid imellem os, at den øverste Ledelse, som er betroet til Ministerens højre Haand, til Departementschefen, bør være saaledes organiseret, at der virkelig er den fuldmægtige Kraft og Styrke tilstede for at røgte Alt, hvad det kommer an paa. Der at dygne sammen fører til en af disse Besparelser, som tilsyneladende bringe en Skilling ind, men i Virkeligheden koste ikke alene Kroner, men Hundreder, ja Tusinder af Kroner. Det er derfor min indstandige Opfordring til Lønningsudvalget, naar det engang bliver nebsat, at disse Forhold maa være

Gjenstand for dets særlige Opmærksomhed, og jeg haaber, at Ministeriets ærede Medlemmer og navnlig Finansministeren og Indenrigsministeren, ikke dissentiere fra de Betragtninger, jeg her har gjort gjældende, og ikke alene ere villige til at modtage, hvad Rigsdagen i denne Henseende maatte gjøre mere end Lovforslaget, men ogsaa ville erkende, at det er tjenligt for det Hele og vil indeholde en Forbedring, hvorpaa de selv ville sætte stor Pris. Det er i alt Fald kun under denne Forudsætning, at jeg tror det muligt for os, der nære denne Anstuelse, praktisk at kunne udrette Noget i Sagen.

Tauber: Da jeg læste dette Lovforslag, kunde jeg for mit Vedkommende ikke nære nogetsomhelst Liviul om, at det vilde blive modtaget med den mest levende Anerkjendelse fra den Side, som nu havde en veltalende Talsmand i det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), thi det forelagte Lovforslag maa virkelig siges i allerhøjeste Grad at tilfredsstille de Ønsker, som kunne næres fra den Side, paa hvis Vegne han har talt. Naar jeg siger, at han har talt paa Andres Vegne, udbrager jeg det af de sidste Ord, han sagde, at det var Betingelsen „for os“, at vi kunne stemme for det eller tage imod det med Glæde eller bygge videre derpaa. Smidlertid se vi jo, at denne Forventning er bleven skuffet, og det ærede Medlem, der nu satte sig, har jo fremført en Række Indvendinger imod Lovforslaget, som vise, at det ikke gaar den Side, han nærmest tilhører, vidt nok, og at det endog er temmelig langt fra, at det gaar dem vidt nok. Man har jo læst og hørt paa forskjellig Maade, at Ministeriet staar i en politisk Gjæld til den Side, som det ærede Medlem tilhører, og da jeg saas Lovforslaget, kunde jeg for mit Vedkommende ikke finde Andet, end at det ærede Ministerium havde bestræbt sig med den rebelligste og oprigtigste Villie for at afbetale denne Gjæld. Dette bliver jo imidlertid en Sag mellem det ærede Ministerium og de Herrer, derimod vedrører det mindre os Andre. Vi staa jo ikke i nogen saadan særlig Gjældsforpligtelse, hvortæn politisk eller moralsk, til de ærede Herrer oven ved Vinduet og den hele Klasse, som de nærmest repræsenterer. Vi ere mere henviste til at se paa Lovforslaget fra Folkestingets og Rigsdagens gamle Standpunkt, og dette Standpunkt er, for at jeg skal betegne det paa den korteste Maade, Standpunktet fra 1870. Der er blevet sagt, og det staar i Motiverne, at vi skulle se tilbage til, hvorledes Forholdene vare for 25 Aar siden. Der staar i Motiverne, at i de sidste 25 Aar er der ikke sket nogen Forandring i disse Forhold, og den ærede Minister udtalte sig paa lignende Maade, da han fremsatte Lovforslaget, idet han sagde, at Lønningerne for Embedsmændene i Ministeriet staa i Vitteligheden i dette Øieblik omtrent med det samme nominelle